

liben Betydning, naar det paastaas, at vi ville komme til at lide Skaar i vor Konkurrence, navnlig med svenske og norske Skibe, i vor Fragtfart til Udlandet, og at disse ogsaa mulig, naar saadanne strenge Bestemmelser træde i Kraft for vore Skibe, ville kunne tilvende sig en ikke ringe Del af hele den indenrigske Fart. Hvad den udenrigske Fart angaar, da besværes som bekendt Fragtfarten mellem Danmark og Udlandet for over Halvdelen af denne Farts Bedkommende ved fremmede Skibe, hvorimod den indenrigske Fart næsten ubelukkende besværes ved vore egne Skibe; men naar disse hidtil have kunnet bære Konkurrencen navnlig med svenske Skibe, saa ligger det deri, at vore Skibe jo i den indenrigske Fart have en Lettelse i Skibsafgiften, som de andre ikke have. Spørgsmaalet bliver altsaa, om disse indskrænkende Bestemmelser ikke ville medføre en Byrde, som vil opveie den Lettelse i Konkurrencen, som vore Skibe nu have. Derfor har jeg, uden at jeg dog endnu paa nogen Maade drifter mig til at tage nogen Beslutning om, hvorledes jeg vil stille mig til denne Sag, fundet Meget, hvori jeg sympatijserer med den ærede sidste Taler med Hensyn til, at der kan være Spørgsmaal om, hvorvidt man ikke, før man gif til saadanne Bestemmelser, som denne Lov indeholder, først skulde søge at faae en Lov, ved Hjælp af hvilken det nærmere kunde konstateres, hvilke Artagere de Ulykkestilfælde, der indtraf, havde haft, og fremdeles mener jeg, at man bør afvente, hvorledes den norske og svenske Kommission, som har haft den samme Opgave at løse som den, der har været givet den Kommission, der har været nedsat her, løste Spørgsmaalet, idet det vil være i høi Grad ønskeligt, om vor Lovgivning paa dette Omraade kunde være i fuld Overensstemmelse med den svensk-norske Lovgivning, da vor Skibsfart jo meget stærkt konkurrerer med den svensk-norske. Men skulde nu en fortsat Overveielse føre til, at man fandt, at der strax burde gøres Noget, maa det derefter være Gjenstand for Overveielse, om den eventuelle Lov bør have hele det Omraade, som er optaget i det nuværende Lovforslag, eller om den ikke bør indskrænkes, og i saa Henseende er jeg ligeledes temmelig enig med den ærede sidste Taler. Det forekommer mig, at man meget vel kunde lade udgaa af Lovomraadet alle Skibe, som ere under 20 Læster, (En Stemme: 50 Læster.) eller, om man heller vil 50 Læster eller hvilket som helst andet Tal, eller, kort sagt, maaske man kunde udtrykke det bedre ved at sige, at alle Skibe i indenrigsk Fart vare fritagne for dette Tilfyn. Men det hører til en næiere Undersøgelse af, i hvilket Maal de forskellige Drægtigheder af Skibe ere stikede til at gaa udenfor vore egne Farvande. Om dem, der gaa i vore egne Farvande, paastaar jeg, behøver man ikke at bekymre sig med Hensyn til saadanne Bestemmelser, som her foreslaas. Jeg misfænder

ikke, at det er overordentlig tiltalende at faae et offentligt Tilfyn med vor Handelsflaade. Et saadant offentligt Tilfyn kunde have sin store Nytte og praktiske Betydning ved at vaage over, at den store Række af Love, som vi have faaet i de senere Aar baade for Damp- og Seilskibe, overholdes. Det hele Tilfyn ligger jo nu hos Politioverveierne, og de have, som bekendt, saa mange andre Ting at passe, og Mange af dem have desuden slet ingen Interesse for Spen, saa at det er meget muligt, at det Tilfyn, som har skullet være udøvet med Lovgivningens Overholdelse, har været meget mangelfuldt, og jeg vilde slet ikke have Noget imod, at der blev indført saadanne offentlige Tilfynsmænd. Men jeg vil med Hensyn til Bestemmelserne i denne Lov meget ønske, at de bleve stærkt indskrænkede. Man kunde mulig, som ogsaa den ærede sidste Taler nævnte, indskrænke Lovens Bestemmelser til at gjælde for de Skibe, som ikke ere klassificerede, fremdeles for de Skibe, som tidligere have hørt til en god Klasse, men som ere udgaaede af denne, og endelig for de Skibe, med hvis Bygning der ikke har været ført Tilfyn af vedkommende anerkjendte Assuranceselskab. Kort sagt, man kunde jo træffe mange Regler, hvorved man ogsaa gennem denne Lov kunde give disse Skibsinspektører noget Tilfyn, medens man dog sparede en stor Del Skibe derfor, som slet ikke trængte til dette Tilfyn. Jeg ønsker iøvrigt ikke at gaa ind paa Enkelthederne i disse Bestemmelser, saameget mindre, som de jo allerede have været udsjællig omtalte af den ærede sidste Taler; men jeg vil tillade mig blot at fremhæve et Par enkelte Punkter i Fortsættelse af de Bemærkninger, jeg har gjort om, hvad der kan siges til Gunst for at træffe saadanne Bestemmelser som de, der her ere foreslaaede. Man kunde saaledes sige: Hvad er der veien for at gaa ind paa denne Lov? Denne Lov angaar jo slet ikke Andet end usødygtige, slet vedligholdte Skibe; den rammer jo ikke Andet end de ligeegyldige, daarlige Aherderier. Men det vil let ses af selve Loven, at det dog ikke er Tilfældet, thi den rammer i Virkeligheden alle Skibe, hvad enten de ere gode eller ikke gode. Naar man sætter en Jupiter op over dem allesammen med et Lyn i sin Haand, slaar han ned med dette Lyn snart i det ene og snart i det andet Skib, idet han vil se efter, om det ogsaa har den Sødygtighed, det skulde have. Dette Lyn, denne Fare hænger over dem allesammen, og det er denne Fare, der i de danske Skibes Konkurrence med andre maa gjøre de danske Skibes Stilling ringere. Man har dernæst sagt: Der er desuden ingen Fare ved, at Skibe, som blive underkastede et saadant Tilfyn, blive stoppede, thi skulde det blive Tilfældet, at et saadant Skib engang blev stoppet med Urette, saa henviser jo Loven til, at Vedkommende kan faae fuld Erstatning. Men det er virkelig en Feiltagelse; thi